

ע"פ 13905/02/15 - עיסא חורי מפעלי מתכת בע"מ, עיסא חורי, אמאל חורי, אמיר חורי, זיאד חורי נגד מדינת ישראל-רשות האוכלוסין, ההגירה ומעברי הגבול

בית הדין הארצי לעבודה

ע"פ 13905-02-15

בפני כבוד השופט רועי פוליאק

1. עיסא חורי מפעלי מתכת בע"מ 2. עיסא חורי
3. אמאל חורי
4. אמיר חורי
5. זיאד חורי
-

המבקשים

המשיבה

מדינת ישראל-רשות האוכלוסין, ההגירה ומעברי הגבול
בשם המבקשים: עו"ד שפיק אבו האני

בשם המשיבה: עו"ד ענת שמעוני

החלטה

1. המבקשים הורשעו בבית הדין האזורי בבאר שבע (סגן הנשיאה אילן סופר) בחלק מהעבירות שיוחסו להם בשני כתבי אישום. בתיק הראשון (הע"ז 1813-08), הורשעה המבקשת 1 בעבירה של העסקת שלושה עובדים ללא היתר כדן, בניגוד לסעיפים 2(א)1(2) **לחוק עובדים זרים**, התשנ"א-1991 (להלן- **החוק**). המבקשים 2 ו-3 הורשעו בעבירות של הפרת חובת פיקוח ואחריות נושא משרה בתאגיד. במקביל, זיכה בית הדין את המבקשים מעבירה של ניכוי משכרו של עובד אחד סכום עבור ביטוח רפואי בניגוד לדין. בתיק השני (הע"ז 1399-09), הורשעה המבקשת 1 בעבירה של העסקת שלושה עשר עובדים מבלי להחזיק במקום העבודה עותק של חוזה העבודה, בניגוד לסעיף 2(ב)5(5) לחוק. המבקשים 4 ו-5 הורשעו בעבירות של הפרת חובת פיקוח ואחריות כנושא משרה. במקביל, זיכה בית הדין את המבקשים מהעבירה של העסקת עובדים מבלי להעמיד לשימושם מגורים הולמים, בניגוד לסעיף 2(ב)4(4) לחוק.

2. בגזר הדין, מיום 5.12.14, בתיק הע"ז 1813-08, הטיל בית הדין האזורי על המבקשת קנס כספי בסכום כולל של 36,000 ₪, שישולם ב-12 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, ועל המבקשים 2 ו-3 קנס כספי בסכום כולל של 10,000 ₪, שישולם ב-10 תשלומים רצופים ושווים, וזאת החל מיום 1.1.15. בנוסף, חייב בית הדין את המבקשים ליתן התחייבות להימנע מביצוע העבירות בהן הורשעו, לתקופה של שלוש שנים מיום קבלת גזר

הדין; בתיק הע"ז 1399-09, הטיל בית הדין על המבקשת קנס כספי בסכום כולל של 15,000 ₪, שישולם ב-15 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, ועל המבקשים 4 ו-5 קנס כספי בסכום כולל של 7,500 ₪, שישולם ב-10 תשלומים רצופים ושווים, וזאת החל מיום 1.1.15. בנוסף, חייב בית הדין את המבקשים ליתן התחייבות להימנע מביצוע העבירות בהן הורשעו, לתקופה של שלוש שנים מיום קבלת גזר הדין.

3. המבקשים הגישו ערעור על הכרעת הדין בשני התיקים וכן על גזר הדין, במסגרתו עותרים לבטל פסקי הדין בשל כך **"שהורשעו בטפל בעת שקיבלו זיכוי מוחלט בעבירה העיקרית"**, ומאחר שלמשיבה **"לא היה כל תשתית עובדתית להביא להרשעה..."**. למעלה משנה לאחר הגשת הערעור, הגישו המבקשים את הבקשה שלפני, לעיכוב ביצוע תשלומי הקנסות שהושתו עליהם. המבקשים טוענים כי סיכוייהם לזכות בערעור טובים. בכל הנוגע לתיק הע"ז 1399/09 נטען, בין היתר, כי שגה בית הדין עת הרשיע את המבקשים חרף אי התייבבות אחד מהעדים, הגם שעדות העד השני התייחסה לחלק מהעובדים ולא נתמכה בכל ראייה; שגה בית הדין שקיבל את טענת "הקפאת הזכרון"; טעה בית הדין את קבע כי המשיבים 4 ו-5 היו נושאי המשרה במבקשת, בעוד שהיה מדובר בעובדים בה; טעה בית הדין עת הרשיע את המבקשים, למרות שהיו מחזיקים בחוזי העבודה של העובדים; שגה בית הדין שהטיל עונשים כבדים, ולא התייחס לזמן הרב שחלף ממועד ביצוע העבירה בשנת 2004 ועד למועד הגשת כתב האישום בשנת 2009; שגה בית הדין שלא התייחס להשלכות ההרשעה ולכך שמדובר בחברה ותיקה, שקיימת מעל 40 שנה, אשר תורמת הרבה למשק הישראלי ומעסיקה בשירותיה מספר רב של עובדים, והרשעתה ימנע ממנה השתתפות במכרזים. אשר לתיק הע"ז 1813/08 נטען, כי שגה בית הדין משלא התייחס לתיקוני כתב האישום מספר רב של פעמים; שגה בית הדין שהרשיע את המבקשת, ללא העדות המפקח, בהיותו העד המרכזי; שגה בית הדין בכך שלא קיבל את טענה של העסקה באמצעות חברת כח אדם; שגה בית הדין שקבע כי המבקשת העסיקה את העובדים ושהתקיים היסוד הנפשי לביצוע העבירה; היה על בית הדין להתחשב בעברם הנקי של המבקשים ולקבל טענתם להגנה מן הצדק.

4. המשיבה מתנגדת לבקשה וטוענת כי אין לחרוג מן הכלל לפיו אין לעכב תשלומי של קנס שהוטל על נאשם, שכן אין בתשלום כדי לגרום לנאשם נזק בלתי הפיך. לגופם של דברים טוענת המשיבה, כי בהיבט של סיכויי הערעור אין מקום להיעתר לבקשת המבקשים. לטענתה, הכרעת הדין מנומקת ומפורטת כראוי ומבוססת היטב על ראיות ועדויות שנגבו בזמן אמת. כן נטען כי דברים אלה נכונים גם בנוגע לגזר הדין, המבוסס על קביעות עובדתיות והתרשמות מן העדויות שבאו בפניו, עניינים שערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בהן. כן צוין כי גזר הדין הביא בחשבון את כל השיקולים הנוגעים לעניין, ובכלל זה השיהוי בהגשת כתב האישום ויתר טיעוני המבקשים שהועלו בערעור. בסופו של יום, קבע בית הדין עונש מידתי וסביר, במיוחד שבתיק הע"ז 1399/09 היה מדובר במספר רב של עובדים (13 עובדים). עוד מציינת המשיבה כי גם מבחינת מאזן הנוחות אין מקום להיעתר לבקשה, שכן מדובר בקנס המשולם לקופת המדינה, וככל שהמדינה תחויב בהשבה לא יהא כל קושי להיפרע ממנה.

הכרעה

5. הלכה היא כי ככלל לא יורה בית המשפט על עיכוב ביצוע תשלומי של קנס בשל הגשת ערעור. שכן תשלום הקנס, בניגוד לעונש מאסר, אינו גורם ברוב המקרים נזק בלתי הפיך למבקש ויעלה בידו, ככל שערעורו יצליח, להיפרע מן המדינה את השבתו (ע"פ 10861/07 **ממן נ' מדינת ישראל**, (29.6.2008); ע"פ 3071/13 **מלכה נ' מדינת ישראל** (6.5.2013); ע"פ 5204/13 **אבוטבול נ' מדינת ישראל**).

(30.7.2013)). יחד עם זאת, בית המשפט ישקול בחיוב לעכב תשלום קנס מקום בו שוכנע כי אין בידי המבקש לשלם את הקנס שהוטל עליו, וכי אי תשלום הקנס יוביל בהכרח להשתת מאסר חלף קנס (ע"פ 29/13 **בירנבוים נ' מדינת ישראל**, (13.1.2013)). במסגרת בחינה זו על בית המשפט להביא בחשבון את גובה הקנס, את מצבו הכלכלי של הנידון ואת יכולתו לשלם את הקנס בטרם ישמע הליך הערעור.

6. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובכלל החומר המצוי בפניי, לא מצאתי טעם המצדיק את עיכוב תשלום הקנסות שהושטו על המבקשים ונחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

ראשית יש לציין, כי ראוי היה כי המבקשים יגישו את בקשתם בד בבד עם הגשת הודעת הערעור (או לכל הפחות יחד עם נימוקי הערעור, אשר הוגשו ביום 27.5.15) ולא בחלוף למעלה משנה לאחר מכן. עוד יצוין כי במקרים המתאימים, עצם הגשת הבקשה בשיהוי די יהא בה כדי לדחות את הבקשה (ע"א 8935/09 **ופא טורס בע"מ נ. כהן**, מיום 10.11.09; עב"ל 27849-09-13 **המוסד לביטוח לאומי - מרדכי ואנונו**, מיום 15.7.14).

לגופו של עניין, במקרה שלפניי, מיקדו המבקשים את טענותיהם בסיכוי הערעור ולא נטען על ידם כלל כי תשלום החיובים מכח גזר הדין מכביד על המבקשים. לכך יש להוסיף, כי החיוב חולק למספר בלתי מבוטל של תשלומים וכי הואיל ומדובר בקנס המשולם לקופת המדינה, אין חשש שאם יהיה צורך בהחזר תשלומים שבוצעו - ההחזר לא ישולם, אם כך ייפסק בערעור. בנסיבות אלה, לא נמצא מקום לחרוג מן הכלל האמור ולעכב את ביצוע גזר הדין.

7. **סוף דבר** - הבקשה נדחת. אין צו להוצאות.

ניתנה היום, כ"א תמוז תשע"ו (27 יולי 2016) בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.